

Die nasies: Deel 1

SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie:

Génesis 10:1–12 en 12:1–9, 1 Samuel 8:4–18, Matthéüs 20:25–28, Openbaring 18:1–4.

Geheueteks: “En aan Hom is gegee heerskappy en eer en koningskap; en al die volke en nasies en tale het Hom vereer; sy heerskappy is ’n ewige heerskappy wat nie sal vergaan nie, en sy koninkryk een wat nie vernietig sal word nie.” (*Daniël 7:14*)

Die boek Openbaring gee aan ons God se oplossings vir ons gevalle wêreld. In die laaste hoofstukke van hierdie boek lees ons dat ons toegang tot die boom van die lewe herstel en die vloek opgehef gaan word, sodat ons weer in die teenwoordigheid van God toegelaat kan word. Die boek Openbaring is op een of ander manier die omgekeerde van die boek Génesis, en dit is hoekom Génesis ’n belangrike rol vervul om jou te laat begryp hoe die wêreld in die eerste plek ontwikkel het.

Een van die hoofooreenkomste in beide Daniël en Openbaring is wêreldregering, ’n reeks menslike pogings om die planeet wat regmatiglik aan God behoort, te beheer, en Wie uiteindelik regverdig sal regeer wanneer hierdie verskriklike episode van sonde en rebelseid vir ewig einde sal kry.

Dit is ’n baie lang proses tot op hede, ’n proses wat duisende jare van menslike selfregerende eksperimente behels. Dit het nog nooit gewerk nie; selfs daardie regerings wat die hoogste ideale nagestreef het, het altyd kortgekom, dikwels ontsettend gefaal op daardie ideale. So baie van die hartseer geskiedenis van die mensdom deur die millennia is niks anders as verslae van tragedies wat hierdie mislukte sisteme oor ons gebring het. En dit sal net erger word totdat God se “ewige koninkryk” (*Daniël 7:27*) uiteindelik tot stand gebring sal word.

**Bestudeer hierdie week se les ter voorbereiding vir Sabbat, 26 April.*

Nimrod en Ninevé

Eden was geskep om die ideale tuiste vir die menseras te wees. Maar toe sonde ontstaan het, het God geen keuse gehad om die mens uit die Tuin en weg van die boom van die lewe te verwyder nie, ten minste vir nou.

Buite die Tuin moes die mens hard werk om self vir hulle voortbestaan te voorsien. Die lewe het moeiliker geword; ons moes pyn verduur en in die sweet van ons aangesig aan die lewe bly (*Génesis 3:16–19*). Ons eerste ouers het vertrou dat die regmatige Koning die weg terug na die Tuin sou voorsien, en hulle het offerandes na die hekke van Eden gebring in gelowige afwagting op die verlossing wat God reg van die begin af vir die gevalle wêreld aangebied het.

“Die tuin van Eden het op die aarde gebly, nog lank nadat die mens uit sy aangename wandelweë verban was. . . . Daarheen het Adam en sy seuns gekom om God te aanbid. Daar het hulle opnuut beloof om die wet van God te gehoorsaam – die wet wat hulle oortree het met die gevolg dat hulle uit Eden verban is. Toe sonde die aarde naderhand soos ’n vloedgolf oorstrom het en God besluit het om die mensdom weens sy groot ongeregtigheid met ’n watervloed van die aarde af te verdelg, het die hand wat Eden geplant het, dit van die aarde af weggeneem. Maar in die uiteindelijke herstelling wanneer daar ‘ ’n nuwe aarde’ (*Openbaring 21:1*) sal wees, sal dit met meer luister as in die begin herstel word. — Ellen G. White, *Patriarge en Profete*, bl. 62.

Ander het egter aan mensgemaakte “oplossings” vir die nuwe probleme gewerk, en so het ons die geboorte van stedelike regerings gesien, ’n poging om ’n makliker lewe te skep en dalk om dit wat in Eden verlore gegaan het, te probeer terugkry.

Lees Génesis 10:1–12. Hier word daar in die Bybel ’n aantal nuwe politiese sleutelfigure bekendgestel, wat regdeur die res van die Bybel gevind word en wat Ninevé en Babilon insluit. Gegewe wat ons weet oor die rolle wat daardie stede later sal speel, wat kan ons uit hierdie teksverse aflei?

Sommige het oor Nimrod gelees en tot die gevolgtrekking gekom dat hy ’n edele held is, baie soos die oorwinnende held van heidense mitologie. Maar wanneer die Bybel hom beskryf as “ ’n gewelddadige jagter”, en “ ’n geweldige jagter voor die aangesig van die HERE”, is dit nie ’n kompliment nie. Nimrod is groot in sy eie oë, en hy staan “voor” die HERE in die sin van dat hy God uitdaag. Wat ons in hierdie verse sien, is die verspreiding van die rebellie teen God, ’n rebellie wat sal bestaan totdat alle rebelsheid uiteindelik vir ewig uitgeroei sal wees.

Waarom is die sonde van rebelsheid teenoor God meer subtiel as wat ons sonder om te aarsel, beseef? Hoe kan ons onself teen hierdie menslike eienskap beskerm?

Abraham word geroep

In die tiende hoofstuk van Génesis sien ons die geboorte van verskeie nasies. Die woord wat gewoonlik as “nasies” vertaal word, is *goyim* wat ook na verwys word as Heidene. Génesis 10 vertel ons dat die menseras opgedeel kan word in lande, tale, families en “nasies” (*Génesis 10:5; lees ook Openbaring 14:6*).

Amper onmiddellik na die ingebruikneming van hierdie konsep, roep God Abraham uit een van daardie nasies om anders as hulle te wees, en as wat hulle verteenwoordig.

Lees Génesis 12:1–9. Hoekom het God Abram (later Abraham) uit sy land van oorsprong geroep?

God se doel was om Abraham te gebruik om ’n nasie tot stand te bring wat die teenoorgestelde van die mens se koninkryke sou wees. Hulle sou nie ’n koning behalwe God self, gehad het nie. Hierdie volk moes ’n voorbeeld gewees het van wat sou gebeur het as die menseras na hulle Skepper sou terugkeer. Israel was tot stand gebring om ’n seën te gewees het vir “ ‘al die geslagte van die aarde’ ” (*Génesis 12:3*). God het op hulle lig en voorregte uitgestort wat nie in die wêreld gesien was sedert voor die Vloed nie.

Lees Deuteronomium 4:5–9. Wat het die HERE aan die kinders van Abraham gesê, die nasie wat ’n vervulling van die belofte was wat God aan Abraham gemaak het?

Hierdie was nie net een individu wat in een gemeenskap getuig het nie; hierdie was ’n hele *nasie* wat, deur as ’n nasie en ook met God saam te werk, die glorie van sy karakter sou kon tentoonstel. Let ook op dat die woorde wat tot hulle gespreek was nie net die “insettinge en verordeninge” was wat God aan hulle gegee het wat hulle so spesiaal gemaak het nie, maar hulle gehoorsaamheid daaraan wat die ander nasies sou laat sê, “ ‘Waarlik, hierdie groot nasie is ’n wyse en verstandige volk’ ” (*Deuteronomium 4:6*). Hoe wonderlik die waarhede ook al was wat aan die volk gegee was, sou hulle ongehoorsaamheid om daarvolgens te lewe, vloeke in plaas van seëninge, en die dood in plaas van lewe, oor hulle gebring het.

Hoe is dieselfde beginsel, deur nie net hierdie waarhede te weet nie maar dit ook te gehoorsaam, op ons as Adventiste vandag van toepassing?

Om te ontvang waarvoor jy gevra het

Soos dit oorspronklik bepaal was, het Israel nie 'n aardse koning gehad soos die ander nasies nie. Maar na verloop van tyd het Israel se geloof begin kwyne, en het hulle begin hunker na die dinge wat “die nasies” gehad het.

Lees Samuel 8:4–18. **Waarom dink jy het die oudstes van die volk die gedagte aan 'n koning aantreklik gevind? Op watter wyse word ons ook slagoffers van soortgelyke versoekings?**

Dit is belangrik om op te let dat die versoek om 'n koning te kry, eintlik 'n werping van God se heerskappy oor sy volk was. Soos dit bepaal was, moes die nasie direk aan die Skepper rapporteer, en hulle verhouding met Hom was onder andere duidelik in die heiligdomdiens te sien. Deur vir 'n koning te vra, sou hulle dieselfde lyding wat die Heidense koninkryke ondervind het, oor hulle self bring: militêrediensplig gedurende die koning se oorloë, in beslagneming, belastingpligtigheid en ander slegte gevolge. Hulle sou ontdek het dat menslike heersers neig om in hulle eie guns te regeer, in plaas van met welwillendheid, soos God dit doen.

Ook sou die nuwe ooreenkoms permanent wees: Israel sou ontvang waarvoor hulle gevra het, maar teen die tyd wat hulle sou besef dat dit eintlik agteruitgang was, sou hulle permanent daardeur gebind gewees het. “En in dié dag sal julle roep vanweë jul koning wat julle vir jul verkies het, en die HERE sal julle in dié dag nie verhoor nie.” (*I Samuel 8:18*)

God ken die swakhede van sy volk, en Hy het aan die begin al voorspel dat Israel vir 'n aardse koning sou vra. En hulle het, en so baie van die heilsgeskiedenis gaan oor die gevolge van daardie keuse.

Lees Deuteronomium 17:14–20. Let op dat God nie sê, “Ek sal vir julle 'n koning gee”, nie, maar dat die Bybel sê, die volk het besluit dat hulle een wou hê. God het veiligheidsmaatreëls in plek gesit om sy volk teen die ewels van 'n menslike regering te beskerm — maar, soos die geskiedenis van die Israelitiese nasie dit aandui, was die veiligheidsmaatreëls dikwels geïgnoreer.

Ons kan maar net na die geskiedenis van Israel kyk nadat hulle besluit het om 'n koning te hê, om te sien net hoe sleg dinge vir hulle onder hierdie konings geword het. Hoewel sommige konings beter as ander was, het selfs die “goeies” oortree (dink maar aan Dawid en Bátseba). In baie gevalle het die nasie onder die heerskappy van een na die ander koning gelewe wat gedoen het “wat verkeerd was in die oë van die HERE” (*lees I Konings 11:6, I Konings 15:26, I Konings 16:30, II Konings 3:2*).

In die vroeë verlede, of selfs nou, het alle regerings een ding in gemeen: dis sondaars wat sondaars regeer. Wat kan moontlik verkeerd gaan?

Die heersers van die Heidene

God se handeling met Israel voorsien diep insigte in sy handelinge met die Nuwe Testamentiese kerk. Om die waarheid te sê, in baie opsigte was die foute van die nasie van Israel 'n voorafskaduwing van die foute van die Christelike kerk. Christene was, en is nog steeds, baie vatbaar vir dieselfde versoekings en dus ver daarvan om enige voorrang bo antieke Israel vir hulleself toe te eien.

Lees Matthéüs 20:25–28. Teen watter dwaling het Jesus sy dissipels gewaarsku om te vermy gedurende die totstandbrenging van die werk van die Christelike kerk?

Israel het vir 'n aardse koning gevra, 'n versoek wat gelei het tot die morele val van die nasie. Die konings het progressief meer en meer sondig geword totdat God die Babiloniërs toegelaat het om sy volk in ballingskap weg te voer om so die rigting wat hulle ingeslaan het, te verander.

Iets soortgelyks het in die geskiedenis van die Christelike kerk gebeur. Alhoewel in hulle geval hulle nie die struktuur van 'n Heidense nasie sou aanvaar nie, was hulle as gelowiges bly toe Konstantyn aan bewind gekom het en bely het dat hy 'n Christen geword het: vervolging was nou iets van die verlede! Dit was opsigself 'n seën, maar toe het die kerk agtergekom dat hulle dalk die mag van die keiser tot hulle eie voordeel kon gebruik.

'n Hele paar struwelinge het tussen die Christene in die vierde eeu uitgebreek, en toe die kerk nie in staat was om dit self op te los nie, het hulle 'n beroep op die keiser gedoen om tussenbeide te tree. Hierna het die biskop van Rome se aansien verbeter nadat hy eers net 'n senior biskop tussen die ander biskoppe was. Die kerk het die staat gevra om in te gryp in die godsdienstige sake van die Christelike kerk en toe die staat eers sy voet in die deur gekry het, het dinge van erg na erger gevorder.

Soos Israel van ouds, was die donkerste tye in die Christene se geskiedenis die direkte gevolg van die kerk se kompromieë met die wêreld. Toe Israel afgode begin aanbid het en haar konings korrup geword het weens hulle honger na mag, – totdat hulle hulle kinders aan afgode geoffer het — het die kerk stadigaan baie van die middele en metodes van 'n heidense ryk aanvaar tot sover dat daar baie van die getroue gelowiges gemartel was omdat hulle as 'n bedreiging vir die kerk-staat gesien was.

Op watter maniere kan hierdie selfde versoekings in jou eie kultuur en jou eie gemeenskap die integriteit van jou geloof in gevaar bring?

'n Lig vir die Heidene

Die hoofdoel waarom God die nasie van Israel opgerig het, was nie om die res van die wêreld te verdoem nie, maar om dit te red. Die meeste van ons voel sekerlik veroordeel wanneer ons deur iemand se regverdige gedrag gekonfronteer word; so het die bestaan van Israel ook gedien om die sonde en die selfsugtigheid van die nasies rondom hulle uit te wys. Gelowiges wat in harmonie met God leef, bring sy regverdige karakter sterk na vore, wat dan natuurlik lei tot oortuiging. Ideaalgesproke behoort die lewens van mense wat “die gebooie van God en die geloof in Jesus bewaar” (*Openbaring 14:12*), Sy karakter ten toon te stel.

As die Israeliete egter opgetree het soos hulle moes, en gedoen het wat hulle gesê was om te doen, sou die nasies in vrede na hulle gekom het, om meer van hulle en hulle God te leer. In plaas daarvan is dit tragies dat hierdie nasies na hulle gekom het om oorlog te maak soos die Babiloniese ballingskap dit bewys het.

Die allerbeste voorbeeld van God se karakter was natuurlik Jesus — die enigste mens wat dit volmaak kon demonstreer. Maar sy volmaakte voorbeeld wat harte beslis oortuig het, was bedoel om 'n uitnodiging te wees (*lees Johannes 3:16–21*).

Die uiteindelijke doel vir die totstandbrenging van die nasie van Israel was dieselfde as God se doel met die totstandbrenging van die kerk: Hy verlang daarna om sy volk te gebruik om sondaars na Christus te trek. Die oproep van die drie-engele boodskappe wat deur Sy kerk verkondig word, is om nie net 'n paar nie, maar “alle nasies en stamme en tale en volke” te bereik (*Openbaring 14:6*). *Openbaring 18:1* voorspel dat die hele wêreld met God se heerlikheid verlig sal word voor Christus terugkom.

Wat leer die volgende verse ons oor God se bestemde rol vir sy volk in hierdie wêreld? Hoe kan ons hierdie beginsels op onself toepas?

(a) *Númeri 14:17–21* _____

(b) *Jesaja 42:6, 49:6 en 60:3* _____

(c) *Openbaring 18:1–4* _____

Lees *Openbaring 18:1–4* weer, die oproep vir “my volk”; d.w.s., God se volk, om uit Babilon uit te kom. Hoe gaan dit gebeur? Met ander woorde, hoe kan ons as 'n kerk wat nie deel is van Babilon nie, deur God gebruik word om God se volk wat nog deel van Babilon is, uit te roep?

Vir verdere studie: Jesaja 44:24–45:13

“Trapsgewys, eers stil en sluipend, en dan openlik, namate dit in krag en beheer oor die verstand van mense toegeneem het, sou die verborgenheid van ongeregtigheid sy bedrog en godslanderende werk voortsit. Byna ongemerk het heidense gewoontes die Christelike kerk binnegekom. Kompromis en gelykvormigheid aan die wêreld is vir ’n tyd teengehou deur die vreeslike vervolgings wat die kerk van paganisme verduur het. Maar namate die vervolging opgehou en die Christelike geloof die paleise van konings binnegedring het, het die kerk die nederige eenvoud van Christus en Sy apostels versaak vir die prag en praal van heidense priesters en heersers. In die plek van die dinge wat God beveel het, is menslike teorieë en oorlewerings aangeneem. Die sogenaamde bekering Van Konstantyn in die begin van die vierde eeu, het groot blydschap verwek en die wêreld het, geklee in ’n vorm van geregtigheid, die kerk binnegestap. Nou het die verdorwenheid vinnig toegeneem. Paganisme, terwyl dit geskyn het of dit oorwin was, het oorwinnaar geword; sy gees het die kerk beheers; sy leerstellings, seremonies en bygeloof is opgeneem in die geloof en godsdiens van die sogenaamde navolgers van Christus.” — Ellen G. White, *Die Groot Stryd*, bl. 49-50.

In dieselfde sin as die vraag aan die einde van Woensdag se studie, is ons nie almal in gevaar, veral hoe langer ons leef, om “die nederige eenvoud van Christus en sy apostels” vir die prag en praal, die mag, plegtighede en versoekings van die wêreld te verruil nie? As ons dink ons doen dit nie, dan is ons besig om onself te bedrieg.

Vrae vir bespreking:

- ❶ Toe God sy volk in ballingskap laat gaan het, was dit ’n besondere pynlike oomblik. Abraham was uit die land van die Chaldeërs geroep om ’n verbondsvolk te vestig om ’n lig vir die planeet te wees, en nou was hulle in kettings weggevoer. Gedurende hulle ballingskap het God aan Israel getoon wat kon gewees het indien hulle getrou sou gebly het. Nebukadnésar, die hoof van ’n sisteem wat totaal teen God gekant was, het tot bekering gekom (*Daniël 4*). Aan die einde van hulle ballingskap het God ’n Persiese koning verwek om as ’n tipe van Christus sy volk uit Babilon te bevry, en hulle na die Beloofde Land te laat terugkeer. Kores was nie ’n Israeliet nie, en tog het God hom gekies om die plan van verlossing te demonstreer terwyl hy God se verbondsvolk na Jerusalem laat terugkeer het. Watter lesse kan ons leer oor hoe God die mensdom sien deurdat Hy mense buite Israel gebruik het om sy doelstellings te verwesenlik?
- ❷ Ons mag dalk nie in Babilon wees nie, maar hoeveel van Babilon kan dalk in ons wees? Hoe kan ons hierdie probleem raaksien, en hoe kan ons dan verander?